

Valami van

2018 november 21. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Amikor én még kis srác voltam, az emberek egészen normálisak voltak.

Nem állítom, hogy most nem azok, de hogy sokkal több a nem normális ember, mint amikor én még kis srác voltam, egészen bizonyos.

Nézzünk meg régi filmhíradókat, interjúkat, hallgassunk bele, hogyan beszéltek, fogalmaztak, hogyan néztek ki, hogyan viselkedtek harminc-negyven évvel ezelőtt ez emberek! Nem a tudósokra, írókra, zeneszerzőkre gondolok, hanem az utcai járókelőre. Az istenadta nép gyermekére, akivel valami történhetett időközben, mert ma nem egészen úgy néz ki, nem úgy beszél, gondolkodik, mint akkoriban.

Mindenekelőtt arra figyelhetünk fel a régi felvételeket nézve, hallgatva, hogy nagyjából mindenki tisztességesen beszél magyarul. A kamerán kívül nyilvánvalóan nem pontosan úgy fogalmaztak, mint a kamera előtt, de sokkal kiegyenlítettebb az összkép. Például alig használtak idegen szavakat, helyesen hangsúlyoztak, nem hadartak, tehát a nyelvromlás még nem volt annyira elrehaladott. Szegény *Lőrincze Lajos*, valóságos nyelvi atomháborúnak érezte a saját korát, hát, próbálna most néhány hipszterrel szót váltani, de tényleg csak néhány szót, alig kapna levegőt.

Feltűnő továbbá a régi felvételeken, hogy az emberek normálisan öltözködnek. Illetve minél régebbi a felvétel, annál normálisabban. Az ötvenes-hatvanas évek női és férfidivatja sokkal inkább polgári, mint mondjuk a kilencvenes éveké. Egyetlen férfi sem ódzkodott a nyakkendőtl, a nők nem akartak nadrágra bújni, mindenki alkalmi ruhát öltött, ha moziba, színházba, vagy akár csak sétálni, vásárolni indult. Persze, mert a két világháború közötti polgári világ közelebb volt, a rendszerváltozás után pedig mindent újra kellett kezdeni. Megkérdeztük magunktól, hogy egyáltalán kik vagyunk, milyen hagyomány alapján induljunk el? Meggyőződésem, hogy ma már jobban állunk igényesség ügyében, persze csak a magyar társadalom le nem szakadt része, a többiek nyakig benne tapicskolnak a vadkapitalizmusban. Rögtön tegyük hozzá, hogy az öltözködés nem elsősorban pénzkérdés, mindenki hallhatta a nagyanyjától, hogy ne legyen drága a ruha, csak tiszta. Nagy kár, hogy ma ez a tanítás is feloldódott az általános brandterületben.

Nézem a sürgő-forgó embereket a régi felvételeken, ahogyan a fülükhöz szorítják a Szokol rádiót. Akkoriban ez volt a mobilozás, de rögtön tegyük hozzá, akadt más is. Gondoljunk csak arra, mivel töltötték akkor az idejüket utazás közben, és mivel ma. Ez utóbbira roppant egyszer a válasz: mobiloznak. Aki újságot vagy könyvet olvas vonaton, buszon, földalattin, bátran ökövületnek vallhatja magát a következő népszámláláson. Harminc-negyven éve az utasok – írom sorban – kártyáztak, dominóztak, sakkoztak, újságot, könyvet, levelet olvastak, az ügyesebbje még írt is, ha nem mozgott nagyon a jármű. Azonkívül kötöttek, horgoltak, varrtak, keresztretjvényt fejtettek, barkochbáztak, olykor még énekeltek, zenéltek is (az író *Tersánszky Józsi Jenő* például gyakran játszott furulyán népdalokat a vonaton, ismeretleneknek). Nem beszélve a puszta beszélgetésekről. Persze, nem arról van szó, amikor széleseben elhadarod, mit akarsz, a másik pedig alig várja, hogy befejezd, és ő is rád bocsáthassa szózuhatagát (ezt ma valamiért beszélgetésnek nevezzük, pedig nem az), hanem arról, amikor a felek figyelmesen, egymásra reagálva a szó szoros értelmében eszmét cserélnek.

Nem hiszem, hogy a legújabb kori ipari forradalom, amely bár észrevétlenül lezajlott néhány esztendő alatt, és az internet, mobiltelefon általános elterjedésével teljesen átformált szinte mindent az emberi kapcsolatainkban, önmagában jó vagy rossz volna. Én csak azt állítom, hogy a régi ember jobban beszélt, jobban fejezte ki magát, következésképpen helyesebben is gondolkodott, mint a mai. Ebből pedig az következik, hogy kevésbé voltak manipulálhatók, mint a mai konzumidióta milliók (bár a tömeg az tömeg minden korban). Azt is állítom, hogy miután akkoriban a világ még nem volt csereszabatos, az emberek gyakorlati készsége is fejlettebb volt. Sírás helyett egyszerre elintézték, megjavították, beszerezték, elkészítették a dolgokat. A lelkierejük, a szakítószilárdságuk sem vethető össze a maiakéval. Nagyanyám számára még az volt a megpróbáltatás, ha bombák hullottak a fejükre, 2018-ban mondjuk, az internetadó festi fel egy egész nemzedék számára az apokalipszist.

Nem lehet, hogy minden közéleti összecsapásunk mélyén ezek a különbségek munkálnak? Hogy értékválasztásunkban benne lüktetnek a gyermekkori képek, álmok, modellek, vagy éppen ellenkezőleg, egy minden ízében ostoba és meglehetősen korszak irányít minket? És vajon, milyen értékeket teremtettünk mi az elmúlt huszonöt alatt? Hol vannak a közgondolkodás, a magas- és a népi kultúra lenyomatai a mindennapokban? Mi sejlik fel majd ötven év múlva az 1990 és 2018 közötti időszakról?

Félek tőle, nem sok minden. Szerencsére valami megmozdult az elmúlt néhány esztendőben. Valami van, de nem az igazi – mondta hajdan *Rajkin*, a konferanszié, és ő még nem sejtette, hogy jön egy kor, amelyben a Való Világ váltja majd fel az Elmebajnokságot az emberek szívében. De azért reménykedjünk, hogy valami van, és ez már az

igazi.

Szentesi Zöldi László - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen:

<https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin működését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló
